



Arrest

nr. 260 654 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. VAN DER MOEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2019 bieden verzoeker en mevrouw K. N. zich bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Turnhout aan met het oog op de voltrekking van hun huwelijk.

Na negatief advies van het openbaar ministerie besliste de stad Turnhout om het huwelijk te weigeren en dit omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

Op 15 september 2020 beslist de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: Y., S.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Douar Izaoumen Tazaghine
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig paspoort (of een als zodanig geldige reistitel) en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van een niet-inwonend meerderjarig kind van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar meerderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de ‘ministeriële instructie van 19 juli 2009’, van artikel 8, derde lid van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven in samenlezing met artikel 1.5 van aanbeveling (EU) 2017/2338 van de commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken, van het non-refoulementsbeginzel, en van de artikelen 110^{duodecies} en 110^{quaterdecies}, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“1.

Overeenkomstig artikel 62, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen alle administratieve beslissingen gemotiveerd te worden door vermelding van de feiten die deze beslissing rechtvaardigen.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens dient te vermelden die de weigeringsgrond schragen.

De opgelegde motieven dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, waarbij de motivering eveneens afdoende dient te zijn.

De motivering dient correct te zijn, waarbij de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De administratieve beslissingen dienen zodoende zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd, waarbij steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld dienen te worden, zodat de betrokken persoon kennis kan nemen van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. Van Heule, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Verzoeker dient vast te stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Wat de motivering in rechte betreft, vermeldt verwerende partij enkel:

“Artikel 7, 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Wat de motivering in feite betreft, dient verzoeker vast te stellen dat deze motivatie zeer summier is.

Een heel aantal elementen die verzoeker heeft aangegeven in zijn dossier, worden niet vermeld in de bestreden beslissing, noch wordt er geantwoord op een aantal vragen die verzoeker heeft.

Er is absoluut geen sprake van een omstandige en uitvoerige motivatie, zoals dat wel vereist is conform bovenvermelde artikelen.

Het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten houdt geen rekening met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, zoals hoger uiteengezet en zoals door verzoeker aangegeven tegenover verwerende partij.

Verwerende partij houdt geen rekening met het recht op gezinsleven van verzoeker en het voorgenomen huwelijk van verzoeker.

Verwerende partij vermeldt enkel kort:

“Bovendien werd de voltrekking van het huwelijk geweigerd.”

Meer uitleg wordt er absoluut niet gegeven.

Er wordt nergens verwezen naar de eigen kinderen van verzoeker, naar de langdurige relatie die verzoeker met mevrouw K. heeft, naar het feit dat verzoeker en mevrouw K. gehuwd zijn volgens de islam, naar het verzoekschrift tot hoger beroep dat door partijen werd neergelegd in toepassing van artikel 167, 6de lid BW, naar de procedure die daaromtrent hangende is,....

Er is in casu zodoende duidelijk sprake van een schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur aangezien verwerende partij de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt.

2.

Het non-refoulementbeginsel dient bovendien steeds nageleefd te worden. Om na te kunnen gaan of dit het geval is, moet in de verwijderingsmaatregel vermeld worden naar welk land de vreemdeling zal verwijderd worden.

De vreemdeling moet vooraf hiervan op de hoogte worden gebracht, zodat hij eventueel redenen kan aanvoeren waarom de verwijdering naar dit land in strijd is met het non-refoulementbeginsel.

Dit is in casu niet het geval.

Nergens wordt aangehaald naar welk land men verzoeker zal terugbrengen.

Betreft dit Marokko, Nederland, of een ander land?

Verzoeker heeft er het raden naar, nu dit nergens vermeld wordt.

3.

Volgens artikel 110duodecies van het Vreemdelingenbesluit wordt aan een derdelandsonderdaan die zich bevindt in een geval bedoeld in artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 een bevel afgegeven overeenkomstig het model van bijlage 13.

Verzoeker dient vast te stellen dat het document dat aan hem betekend werd niet aan alle voorwaarden van een bijlage 13 voldoet.

Verwerende partij verwijst in haar beslissing naar artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet, maar een uitvoerige motivering blijft uit.

De motivatie die verwerende partij aangeeft is zeer summier, waarbij het bovendien lijkt alsof er stukken van de argumentatie missen en men een deel van de argumentatie vergeten is te betekenen aan verzoeker (zie supra).

Wat men alleszins niet vermeld heeft, is de datum van betekening.

Politieinspecteur J. D. die het bevel betekend heeft, heeft nagelaten om de datum neer te schrijven waarop de beslissing aan verzoeker overhandigd werd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 24 september 2020 aan verzoeker overhandigd, doch daarvan is geen melding terug te vinden in de akte van kennisgeving.

4.

Krachtens artikel 110quaterdecies, §2 van het Vreemdelingenbesluit worden de preventieve maatregelen die genomen kunnen worden door de Minister of zijn gemachtigde uitdrukkelijk vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Als de Minister of de gemachtigde van oordeel is dat deze preventieve maatregelen niet noodzakelijk zijn, dan moeten deze maatregelen wel vermeld worden, doch worden zij geschrapt.

Verzoeker kan thans enkel maar vaststellen dat er in de bestreden akte geen preventieve maatregelen worden vermeld, hoewel dat nochtans wel vereist is conform artikel 110quaterdecies, §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Er staan geen preventieve maatregelen vermeld, zowel geen effectieve maatregelen als geschrapte maatregelen.

Uit de hier aangehaalde elementen duidelijk blijkt dat er sprake is van een schending van bovengenoemde artikels en het middel ernstig en gegrond is.

2.1.2. In zoverre verzoeker de schending aanhaalt van de 'ministeriële instructie van 19 juli 2009', van artikel 8, derde lid van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven in samenlezing met artikel 1.5 van aanbeveling (EU) 2017/2338 van de commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken, maakt hij op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

Overeenkomstig artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet dienen de administratieve beslissingen met redenen te worden omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. De motivering moet duidelijk met de beslissing te maken hebben en moet draagkrachtig zijn. De aangehaalde redenen moeten aldus volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de motivering zeer summier is. Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak. Een heel aantal elementen die hij heeft aangegeven in zijn dossier worden niet vermeld, noch wordt er geantwoord op een aantal vragen die hij heeft. Zo houdt de verwerende partij volgens verzoeker geen rekening met zijn recht op gezinsleven en zijn voorgenomen huwelijk. Er wordt volgens verzoeker nergens verwezen naar zijn eigen kinderen, naar haar langdurige relatie met mevrouw K., of naar het feit dat hij en mevrouw K. gehuwd zijn volgens de islam, en evenmin naar het verzoekschrift tot hoger beroep dat werd neergelegd in toepassing van artikel 167, 6de lid B.W. en de procedure die daaromtrent hangende is.

Vooreerst merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er in casu geen sprake is van een summiere motivering.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker ontkent dit niet.

Verder wijst de verwerende partij op het gegeven dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk werd geweigerd. Ook dit wordt niet door verzoeker ontkent. Het loutere feit dat verzoeker gehuwd is volgens de Islam, doet hier geen afbreuk aan. Zoals reeds werd aangegeven is het vereist dat het determinerend motief wordt weergegeven en is de verwerende partij er niet toe gehouden verder te motiveren.

Ook waar hij stelt dat er geen melding wordt gemaakt van het verzoekschrift in hoger beroep tegen de weigering van de voltrekking van het huwelijk, ziet de Raad niet in waarom hierover gemotiveerd zou moeten worden. Ingevolge het “*privilège du préalable*”, dienen administratieve beslissingen als wettig te worden beschouwd zolang ze niet vernietigd zijn. Het volstond dus te verwijzen naar de beslissing tot weigering van de voltrekking van het huwelijk. Verzoeker zet geheel niet uiteen wat de relevantie is van de verwijzing naar het verzoekschrift in hoger beroep, zodat de Raad hier verder ook niet op ingaat.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, bevat de bestreden beslissing wel degelijk motieven over het beweerd gezinsleven, het voorgenomen huwelijk, en zijn relatie met mevrouw K. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven:

“Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid in België van een niet-inwonend meerderjarig kind van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar meerderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.” en “Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er

verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op deze punten niets zou vermelden.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niets vermeldt over zijn eigen kinderen, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad eigen meerderjarige kinderen heeft uit een vorige relatie, maar dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij met hen een gezinscel zou vormen, noch dat de verzoekende partij op enig moment aan het bestuur heeft voorgelegd dat dit het geval is. Uit de feiten uiteenzetting in zijn verzoekschrift lijkt het dat de meerderjarige kinderen van verzoeker in Nederland wonen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij over de eigen kinderen van de verzoekende partij in de bestreden beslissing had moeten motiveren.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht. Noch toont hij aan dat de verwerende partij de relevante feitelijke omstandigheden eigen aan zijn zaak niet in overweging zou hebben genomen.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat het non-refoulementbeginsel steeds dient nageleefd te worden. De vreemdeling moet volgens verzoeker vooraf op de hoogte worden gebracht van het land naar welk hij verwijderd zal worden, zodat hij eventueel redenen kan aanvoeren waarom de verwijdering naar dit land in strijd is het non-refoulementbeginsel. Dit is volgens verzoeker niet gebeurd. Nergens wordt aangehaald naar welk land men hem zal terugbrengen. Hij weet niet of dit Marokko, Nederland, of een ander land betreft.

Vooreerst merkt de Raad op dat er geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging. Verzoeker wordt verzocht om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk *“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven”*. Aangezien de verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft en dat dit ook zo vermeld wordt in de bestreden beslissing, is het vrij duidelijk dat verzoeker zal moeten terugkeren naar Marokko, tenzij dat hij over documenten beschikt waarmee hij in een ander land kan verblijven. Het is aan verzoeker om te beoordelen naar welk land hij terug kan keren.

Los daarvan stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat een terugkeer naar Marokko een schending zou inhouden van het non-refoulementbeginsel. Het is inderdaad aan het bestuur om na te gaan of een terugkeer een schending kan inhouden van het non-refoulementbeginsel, doch indien er geen elementen voorhanden zijn, dan dient zij hier niet over te motiveren.

Met zijn betoog maakt verzoeker noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het non-refoulementbeginsel aannemelijk.

In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 110duodecies van het Vreemdelingenbesluit aan. Zo stelt hij dat de bestreden beslissing de datum van betekening niet weergeeft.

Artikel 110duodecies van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Art. 110duodecies. Aan de onderdaan van een derde land die zich bevindt in de situatie die bedoeld wordt in artikel 7 of artikel 74/14, van de wet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig het model van de bijlage 13, betekend.”

De bestreden beslissing betreft wel degelijk een bijlage 13 en verder vermeldt de bestreden beslissing ook dat artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet geschonden is en dit omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Aldus is voldaan aan alle voorwaarden van artikel 110^{duodecies} van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker kan niet gevolgd worden.

In zoverre verzoeker stelt dat de datum van betekening niet zou vermeld zou zijn, bekritiseert hij de kennisgeving van de bestreden beslissing. Het is echter vaste rechtspraak dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard is dat die aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de akte. Hoe dan ook blijkt uit de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing dat deze wel degelijk de datum van kennisgeving vermeldt. Zo staat eenvoudig te lezen in de akte van kennisgeving die de verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift *“Ik ondergetekende D.J., heb de betrokkene kennis gegeven van deze beslissing van 15/09/2020”*.

Het hele betoog van verzoeker mist feitelijke en juridische grondslag.

Tot slot voert verzoeker ook nog de schending aan van artikel 110^{quaterdecies}, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Hij stelt dat de gemachtigde uitdrukkelijk moet weergeven welke preventieve maatregelen genomen worden of indien er geen preventieve maatregelen zijn, deze moet schrappen.

Artikel 110^{quaterdecies} van het Vreemdelingenbesluit, dat de verzoekende partij ook aanhaalt, bepaalt:

“Art. 110^{quaterdecies} § 1. De preventieve maatregelen die door de Minister of zijn gemachtigde kunnen worden genomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 74/14, § 2, van de wet om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, zijn :

1° zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt. De regelmaat waarmee de onderdaan van een derde land zich moet aanmelden wordt in het verzoek vermeldt;

2° het storten van een gepaste financiële waarborg bij de Deposito- en Consignatiekas. Het bedrag van de waarborg wordt door de Minister of zijn gemachtigde vastgelegd op basis van de dagelijkse kostprijs van een verblijf in een gesloten centrum, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 14 januari 1993 tot bepaling van de nadere regels voor de terugbetaling van de kosten van huisvesting, verblijf en gezondheidszorgen bedoeld in artikel 74/4, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelinkt aan een bepaalde duur, zonder dat dit bedrag de kosten van een verblijf van 30 dagen mag te boven gaan.

De onderdaan van een derde land stort dit bedrag ten laatste de dag na de betekening van de beslissing tot verwijdering op de rekening bij de Deposito- en Consignatiekas, ongeacht het feit of een beroep tegen deze beslissing wordt ingesteld of niet, en levert daarvan het bewijs aan de minister of zijn gemachtigde.

De onderdaan van een derde land stuurt het bewijs dat hij het Belgische grondgebied heeft verlaten aan de minister of diens gemachtigde, en deelt de minister of zijn gemachtigde een rekeningnummer mee waarop de Deposito- en Consignatiekas het bedrag van de waarborg zal terugstorten.

Indien de toegekende termijn voor het vrijwillig vertrek van de onderdaan van een derde land, verstreken is, en deze laatste geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, komt de gestorte som toe aan de Belgische Staat, tenzij een beroep binnen de door de wet vastgestelde termijnen tegen de beslissing van verwijdering werd ingediend;

3° het overhandigen van een kopie van de documenten die toelaten om de identiteit vast te stellen.

§ 2. De preventieve maatregelen worden vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten en indien het de maatregel onder § 1, 1° betreft, de regelmatigheid waarmee ze wordt toegepast.”

Deze bepaling handelt over de preventieve maatregelen die kunnen worden genomen om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden. *In casu* vermeldt de bestreden beslissing helemaal niet dat er sprake zou zijn van enig risico op onderduiken. Nergens staat in deze bepaling te lezen dat indien er geen risico op onderduiken wordt vastgesteld en er zich dus geen preventieve maatregelen opdringen, er dan toch nog preventieve maatregelen moeten worden vermeld, maar dat men die dan moet schrappen.

Het hele betoog van verzoeker mist feitelijke en juridische grondslag.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen in het eerste middel niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe:

“Er is eveneens sprake van een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*

doordat de beslissing onzorgvuldig genomen werd door verwerende partij

1.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van de overheid onwettig te bevinden wanneer deze beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301, R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (R.v.V. 22 november 2012, nr. 221.475).

3.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.

Er werd geen rekening gehouden met het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn partner en diens kinderen.

Er wordt geen rekening gehouden met de relatie die verzoeker heeft met mevrouw K. en met het voorgenomen huwelijk.

Verweerder wist dat verzoeker een aanvraag deed om in België te mogen huwen.

De beslissing van verwerende partij dateert exact 2 maanden nadat verzoeker een verzoekschrift tot hoger beroep heeft neergelegd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout (stuk 3).

Verwerende partij kan dan ook niet anders dan op de hoogte te zijn geweest van de intentie van verzoeker om te huwen met mevrouw K. en van de procedure daaromtrent.

Zie in die zin: Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoetgekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen.

(Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 135.526, 18 december 2014 <http://www.cce-rvv.be> (19 juni 2015); T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 99.)

4.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.

Het is bijgevolg volkomen ondenkbaar dat een redelijk handelende overheid desbetreffende beslissing zou nemen.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker herhaalt dat volgens hem geen rekening werd gehouden met zijn recht op gezinsleven, zijn relatie en zijn voorgenomen huwelijk. De beslissing van de verwerende partij dateert volgens verzoeker exact 2 maanden nadat hij een verzoekschrift tot hoger beroep heeft neergelegd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout. De verwerende partij kan volgens hem dan ook niet anders dan op de hoogte te zijn geweest van zijn intentie om te huwen met mevrouw K. en van de procedure daaromtrent.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker, met zijn relatie en met zijn voorgenomen huwelijk. Wat betreft de procedure in hoger beroep werd in het eerste middel gewezen op de “prejudice du préalable”. De verwijzing naar het beroep dat hij indiende tegen de weigering om het huwelijk te voltrekken is dan ook niet dienstig. Een dergelijk beroep heeft geen enkele invloed op het verblijf. Een dergelijk beroep heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker een verblijf dient te worden toegekend, noch heeft een dergelijk beroep een schorsende werking. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat er inmiddels reeds een uitspraak is in beroep en dat ook in beroep werd geoordeeld dat er sprake is van een schijnhuwelijk. De Raad verwijst dan ook naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker licht zijn derde middel als volgt toe:

“Er is eveneens een schending voorhanden van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

- artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het recht op gezinsleven van verzoeker.

1.

Krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt dat, wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2004, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

(Rvv 14 februari 2020, nr. 232 637)

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (R.v.St. 8 juli 1999, nr. 81.725).

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt.

Verzoeker, die sedert 2018 ononderbroken in België verblijft, is enorm goed geïntegreerd in ons land.

Verzoeker heeft ondertussen een gezinsleven opgebouwd met mevrouw Najem K.

Verzoeker en mevrouw K. zijn gehuwd volgens de Islam. Beide families zijn op de hoogte van de relatie en keuren dit goed. De families waren eveneens aanwezig op het huwelijksfeest (stuk 4).

Verzoeker woont met mevrouw K. samen als gezin, waarbij verzoeker mee instaat voor het huishouden.

Hij is ook als een vader voor de kinderen van mevrouw K.

Verwerende partij was van deze hele situatie goed op de hoogte, te meer daar verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen nadat hij beroep aantekende tegen de weigering om zijn burgerlijk huwelijk met mevrouw K. te voltrekken (stuk 3).

Zie in die zin:

Uit het dossier blijkt dat geïntimeerde reeds voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gedomicilieerd was bij zijn Belgische vriendin. Hieruit blijkt zijn verlangen om hun gemeenschappelijk leven te formaliseren voor zij huwden. Het bevel om het grondgebied te verlaten staat dit gemeenschappelijk leven in de weg en de Belgische staat begaat een manifeste fout, aangezien zij wist dat geïntimeerde samenleefde met zijn partner en huwelijksplannen had. Dit is ongetwijfeld een individueel recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM.

(Luik nr. 2014/RF/171, 20 januari 2015 T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 103.)

3.

Bovendien is het voor het gezin van verzoeker onmogelijk om hun gezinsleven in Marokko verder te zetten.

Mevrouw K. heeft een dochter die reeds van jongs af in België woont en aldus nooit anders gekend heeft.

Er mag niet verwacht worden dat dit kind uit haar gekend milieu gehaald wordt.

Mevrouw K., die reeds vanaf 2003 in België verblijft en ondertussen ook de Belgische nationaliteit heeft, heeft al haar belangen hier.

Verzoeker zelf heeft hier eveneens een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

4.

Door het uitvoeren van de thans bestreden beslissing, worden aan verzoeker alle kansen ontnomen om een gezinsleven uit te bouwen, alsook de procedure 'schijnhuwelijk' te voeren.

In deze procedure werden er ondertussen conclusietermijnen bepaald, waarbij de zaak behandeld zal worden op de zitting van 04.02.2021 (stuk 3).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker stelt in zijn derde middel opnieuw dat geen rekening werd gehouden met zijn gezins- en familielevens. De bestreden beslissing gaat volgens hem volledig voorbij aan de realiteit van zijn persoonlijke situatie. Hij stelt dat hij goed geïntegreerd is in ons land, sinds 2018 ononderbroken in België verblijft en hier een gezinsleven heeft. Hij betoogt dat hij met zijn partner gehuwd is volgens de Islam en dat beide families op de hoogte zijn van de relatie en de relatie goedkeuren. Verder stelt hij dat hij mee instaat voor het huishouden, dat hij als een vader is voor de kinderen van zijn partner, en dat hij al voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten bij zijn partner gedomicilieerd was. Hij stelt dat het onmogelijk is om het gezinsleven in Marokko verder te zetten.

Anders dan wat verzoeker poogt voor te houden blijkt dat de bestreden beslissing wel rekening houdt met zijn gezinsleven. Ook al wijst de verwerende partij erop dat de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd, maakt zij toch een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zo motiveert de verwerende partij:

"Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van een niet-inwonend meerderjarig kind van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar meerderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker gaat geheel niet in op deze motivering en toont dan ook niet aan dat de afweging die de verwerende partij heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in Marokko omdat zijn partner en haar dochter altijd al in België hebben gewoond, nooit anders gekend hebben, haar partner de Belgische nationaliteit heeft en er niet verwacht kan worden dat een kind uit haar gekend milieu wordt gehaald, wijst de Raad er op dat de verwerende partij nergens stelt dat verzoeker zijn gezinsleven in Marokko dient verder te zetten. De verwerende partij benadrukt dat het enkel om een tijdelijke verwijdering gaat en dat verzoeker zijn situatie eerst dient te regulariseren teneinde België reglementair binnen te komen.

In zoverre verzoeker argumenteert dat hem alle kansen worden ontnomen om de procedure "schijnhuwelijk" te voeren, merkt de Raad op dat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij deze grief. Verzoeker verblijft nog steeds in België en inmiddels heeft de rechter in hoger beroep uitspraak gedaan in de procedure "schijnhuwelijk". Inmiddels werd in hoger beroep bevestigd dat er sprake is van

een schijnhuwelijk. Verzoeker toont dan ook niet aan welk actueel belang hij nog heeft bij zijn aangevoerde grief dat er sprake is van een schending van zijn gezinsleven.

In zoverre verzoeker aanhaalt is dat hij sinds 2018 in België verblijft en hier naar eigen zeggen goed geïntegreerd is en hiermee verwijst naar het bestaan van een privéleven in België, stelt de Raad vast dat deze loutere beweringen niet gestaafd worden met zelfs maar een begin van bewijs. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft.

Hoe dan ook ontkent verzoeker geenszins dat hij nooit een verblijf in België heeft gehad. Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er geen sprake van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU